

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/427/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816206056
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3816206056.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a členiek senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovej v spore žalobcu: Všeobecná zdravotná poisťovňa a.s., so sídlom v Bratislave, Panónska cesta 2, IČO: 35 937 874, proti žalovanému: Hornonitrianske bane Prievidza, a.s., so sídlom v Prievidzi, Matice slovenskej 10, IČO: 36 005 622, o zaplatenie 5.960,56 eur s prísl. na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 23. júna 2016, č.k. 5C/91/2016-28, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 5.960,56 eur spolu s 5,05 %-tným ročným úrokom z omeškania od 14.10.2014 zo zaplatenie titulom nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z.z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka a na výsledky vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že žaloba nie je dôvodná. Súd konštatoval, že žalobca je zdravotnou poisťovňou, ktorá v zmysle § 8 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach uhrádza poskytnutú zdravotnú starostlivosť svojim poistencom na základe verejného zdravotného poistenia v rozsahu ustanovenom zákonom č. 577/2004 Z.z.. Na základe toho žalobca uhradil náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť jeho poistencovi T. B. A. v súvislosti s poškodením zdravia - infarktomyokardu dňa 25.04.2014 v celkovej výške 5.960,56 eur. Žalovaný v rámci svojej objektívnej zodpovednosti zamestnávateľa za škodu uznal toto poškodenie zdravia za pracovný úraz, pričom tieto skutočnosti v konaní neboli medzi účastníkmi ani sporné. Ďalej súd uviedol, že žalobca si uplatnil voči žalovanému nárok na úhradu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, ktorý nárok upravuje § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z.z.. Uvedené ustanovenie takýto nárok žalobcovi voči tretej osobe priznáva len v prípade, že k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavineným protiprávnym konaním. V konaní žalovaný popieral, že by z jeho strany došlo k zavinenému protiprávnemu konaniu voči T. A. v súvislosti s utrpeným pracovným úrazom. Zo strany žalobcu v konaní nebolo zavinené protiprávne konanie žalovaným ničím preukázané. Žalovaný síce zodpovedá za utrpený pracovný úraz svojho zamestnanca z titulu svojej objektívnej zodpovednosti podľa Zákonníka práce, teda bez ohľadu na zavinenie. Z predložených listinných dokladov však v tejto súvislosti nevyplývalo jeho zavinenie. Zo záznamu o registrovanom pracovnom úraze vyplýva, že príčinou úrazu bola osobná indispozícia poškodeného zamestnanca. Z vyjadrenia samotného poškodeného v dotazníku žalobcu vyplýva, že jeho úraz nezavinila iná osoba, na

pracovisku v čase úrazu žiadne závažné nedostatky neboli zistené, žalovaný ako zamestnávateľ trval na dodržiavaní bezpečnostných predpisov, vykonával pravidelné kontroly, školenia, dychové skúšky, poskytol všetky požadované osobné ochranné pracovné pomôcky pre výkon činnosti a pravidelne kontroloval ich používanie, kontroloval dodržiavanie bezpečnostných predpisov pravidelnými kontrolami všetkých pracovísk a previerkami BOZP. Pokiaľ teda v konaní žalobca poukazoval na povinnosti žalovaného vyplývajúce z ust. § 6 ods. 2 písm. c) a § 9 ods. 1 písm. d) zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, porušovanie týchto povinností zo strany žalovaného v konaní nebolo preukázané. Výkon týchto povinností zabezpečoval práve poškodený zamestnanec T.. A., keď vykonával kontrolu používania osobných ochranných pracovných pomôcok. To, že pri tejto kontrole bol zistený nedostatok u iného zamestnanca, v súvislosti s čím sa poškodený rozčúľil a prišlo mu nevoľno, nemožno považovať za zavinené protiprávne konanie žalovaného voči poškodenému T.. A.. Ďalej súd uviedol, že pokiaľ žalobca svoj nárok voči žalovanému odvodzoval od nároku na náhradu škody podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka s odôvodnením, že žalovaný zodpovedá za škodu, ktorú svojim protiprávnym konaním spôsobil jeho zamestnanec, nakoľko k pracovnému úrazu T.. A. došlo v súvislosti s tým, že iný zamestnanec žalovaného porušil predpisy ochrany zdravia pri práci a T.. A. sa po zistení tejto skutočnosti rozčúľil a prišlo mu nevoľno, súd uviedol, že v danom prípade nemožno na nárok žalobcu aplikovať ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže ide o regresný nárok, ktorý je upravený osobitným zákonom. Týmto zákonom je zákon č. 577/2004 Z.z., ktorý upravuje rozsah uhrádzania zdravotnej starostlivosti na základe verejného zdravotného poistenia, ako aj nárok zdravotnej poisťovne domáhať sa úhrady vynaložených nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť. Pokiaľ si žalobca uplatnil nárok na náhradu za vynaložené prostriedky v súvislosti s poskytnutou zdravotnou starostlivosťou, je potrebné tento nárok posudzovať podľa § 42 ods. 4 písm. a) citovaného zákona a nie podľa všeobecných ustanovení o náhrade škody. Súd teda uplatnený nárok žalobcu posudzoval podľa uvedeného ustanovenia zákona č. 577/2004 Z.z., pričom z vykonaného dokazovania nevyplývali skutočnosti preukazujúce zavinené protiprávne konanie žalovaného v súvislosti so vznikom poškodenia zdravia Ing. Stankoviča, čo je predpokladom vzniku nároku na úhradu nákladov poskytnutej zdravotnej starostlivosti. Vzhľadom k týmto skutočnostiam, keďže neboli splnené predpoklady pre vznik nároku, ktorý si žalobca voči žalovanému uplatnil, súd žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keďže si v konaní žiadnu náhradu trov neuplatnil.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa jeho zmeny a vyhovenia žalobe v plnom rozsahu. Ako odvolací dôvod uplatnil ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., teda že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že súd v konaní uplatnený nárok posudzoval podľa ust. § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z.z., v zmysle ktorého má zdravotná poisťovňa právo uplatniť voči tretej osobe nárok na úhradu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavineným protiprávnym konaním. On však svoj nárok voči žalovanému odvodzuje od nároku na náhradu škody podľa ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z právoplatného rozsudku Okresného súdu Prievidza sp.zn. 12C/81/2014 vyplýva, že regresný nárok poisťovne podľa § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z.z. síce predstavuje osobitný nárok voči tretím osobám na náhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, tento nárok je však odvodený od nároku na náhradu škody. Vzťah zákona č. 577/2004 Z.z. a Občianskeho zákonníka je vzťahom všeobecného a špeciálneho predpisu. Pomer špeciality tohto ustanovenia vo vzťahu k Občianskemu zákonníku znamená, že právny vzťah, ktorého sa uvedené ustanovenie týka sa v otázkach, ktoré nie sú nim upravené, riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka o náhrade škody. Preto si on uplatňuje voči žalovanému nárok na náhradu škodu, ktorá mu vznikla z titulu vynaložených liečivých nákladov na liečbu jeho poistenca T.. B. A., pričom k poškodeniu zdravia došlo v dôsledku pracovného úrazu. Žalovaný ako zamestnávateľ je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla a z toho titulu je povinný podľa § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z.z. uhradiť navrhovateľovi úhradu za takto poskytnutú zdravotnú starostlivosť.

3. K podanému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Zdôraznil, že má za to, že nárok na úhradu poskytnutej zdravotnej starostlivosti upravuje § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z.z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a žalobca si tento nárok môže úspešne uplatniť voči tretej osobe, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u jej poistenca došlo zavineným protiprávnym konaním tretej osoby. V odôvodnení rozsudku súd uvádza, že zavinené protiprávne konanie žalovaného ako tretej osoby nebolo zo strany

žalobcu ničím preukázané. Zdôraznil, že on z titulu svojej objektívnej zodpovednosti podľa § 195 Zákonníka práce zodpovedá za pracovný úraz T. B. A., pričom vyžaduje dodržiavanie predpisov na zaistenie bezpečnosti práce svojimi zamestnancami, pravidelne ich dodržiavanie kontroluje, prideluje predpísané ochranné pracovné pomôcky pre výkon pracovných činností a kontroluje priebežne všetky pracoviská. K pracovnému úrazu poistenca došlo práve pri takejto kontrolnej činnosti. V danom prípade súd správne uviedol, že ak pri tejto kontrolnej činnosti došlo k zisteniu nedostatku iného zamestnanca, v dôsledku čoho sa poškodený rozčúľil a prišlo mu nevoľno, nemožno túto skutočnosť považovať za zavinené protiprávne konanie žalovaného voči poistencovi T. A.. Dodal, že v takom prípade nemožno na nárok žalobcu aplikovať ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže ide o regresný nárok upravený osobitným zákonom, ktorým je zákon č. 577/2004 Z.z..

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. V prvom rade je potrebné uviesť, že v posudzovanej veci súd prvej inštancie rozhodol za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, pričom odvolanie voči rozsudku bolo žalobcom podané už za účinnosti Civilného sporového poriadku (CSP), teda zákona č. 160/2015 Z.z., ktorým bol zrušený Občiansky súdny poriadok. V danej veci preto odvolací súd posudzoval žalobcom uplatnené odvolacie dôvody podľa Civilného sporového poriadku.

6. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky týkajúce sa preskúmanej veci, ktoré boli v odvolaní žalobcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odvolacie námietky žalobcu sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa v dostatočnom rozsahu už vypořiadal súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie vo veci aplikoval správne citované zákonné ustanovenia a vo veci aj vecne správne rozhodol. Odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a na tieto v celom rozsahu poukazuje v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, pričom na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie dodáva nasledovné:

7. V danej veci žalobca uplatnil ako odvolací dôvod ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p, teda v čase podania odvolania účinného ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

8. Podstatou žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Preskúmaním veci odvolací súd nezistil opodstatnenosť uplatneného dôvodu na odvolanie. V danej veci súd prvej inštancie vychádzal z dôkazov predložených v spise a preskúmaním veci odvolací súd nezistil, že by bral v úvahu skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov nevyplynuli alebo nevyšli v konaní najavo, a že by tak dospel k nesprávnym skutkovým záverom.

10. Podľa § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z.z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, účinného do 31.12.2016, zdravotná poisťovňa má právo uplatniť voči poistencovi nárok na úhradu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, ak sa mu poskytla preukázateľne v dôsledku porušenie liečebného režimu alebo v dôsledku užitia alkoholu alebo inej návykovej látky, alebo voči tretej osobe, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavineným protiprávnym konaním.

11. Regresný nárok poisťovne podľa citovaného ustanovenia predstavuje osobitý nárok voči tretím osobám na náhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania. Predpokladom uplatnenia tohto nároku je oprávnenosť výplaty nákladov, ktoré poisťovňa uplatňuje.

12. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa namietaných skutočností žalobcom v odvolaní je vyčerpávajúco, správne skutkovo aj právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov konania k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery aj primerane vysvetlil. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobca sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie Civilný sporový poriadok (predtým Občiansky súdny poriadok).

13. Ako správne v danej veci konštatoval súd prvej inštancie, v konaní nebolo preukázané zavinené protiprávne konanie žalovaného, teda že by z jeho strany došlo k zavinenému protiprávnemu konaniu voči T. A. v súvislosti s utrpeným pracovným úrazom. V konaní bolo nepochybne preukázané, že príčinou úrazu bola osobná indispozícia poškodeného zamestnanca. Uvedená skutočnosť je zrejماً aj zo samotného vyjadrenia poškodeného (T. A.) v dotazníku žalobcu, a to, že jeho úraz nezavinila iná osoba, na pracovisku v čase úrazu žiadne závažné nedostatky zistené neboli, žalovaný ako zamestnávateľ trvá na dodržiavaní bezpečnostných predpisov, vykonával pravidelné kontroly, školenia, dychové skúšky, poskytol všetky požadované osobné ochranné pomôcky pre výkon činnosti a kontroloval ich používanie, kontroloval dodržiavanie bezpečnostných predpisov a podobne. Súd prvej inštancie taktiež správne konštatoval, že skutočnosť, že pri kontrole, ktorú vykonával T. A. bol zistený nedostatok u iného zamestnanca, v súvislosti s čím sa rozčúľil a prišlo mu nevoľno, nemožno považovať za zavinené protiprávne konanie žalovaného voči poškodenému T. A.. Súd prvej inštancie taktiež správne uzavrel, že na daný nárok nemožno aplikovať ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže ako už bolo uvedené, ide o regresný nárok, ktorý je upravený osobitným zákonom, a to zákonom č. 577/2004 Z.z., ktorý upravuje rozsah uhrádzania zdravotnej starostlivosti na základe verejného zdravotného poistenia, ako aj nárok zdravotnej poisťovne domáhať sa úhrady vynaložených nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30.06.2011, sp.zn. 2Cdo 343/2009).

14. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %, pričom o ich výške rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n**ie je **p**rípu**s**tné.

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať dovolanie za podmienok stanovených v ust. § 419 až § 425 CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.